

“Biz giz dolu bir şey yaşadık
onlar da orada yaşadılar
Bir dağın çarpıklığını
bir sevinç sanarak” Turgut UYAR

OLGUNLAŞTIKÇA ACIRDI MEYVELER

Buraya neden gelmiştik, hatırlamıyorum. Ama nasıl geldiğimiz daha dün gibi aklımda. Sarı bir taksideydik ve sonbaharda düşen bir yaprağın sırtına binmiş gibi nereye düşeceğimizi bilemeden, çıplak dağlar üzerinde kıvrıla kıvrıla ilerlerken yollarda; bu yolların bir daha dönüş yolunu bulamayalım diye mi böyle dolambaçlı olduğunu düşünmüştüm ben. Görmek ya da görmemek istemi arasında inip kalkarken göz kapaklarımız, terk edilmiş köyler geçtik önce. Kim bilir milyonlarca kez ezilmiş, ezile ezile eksileceğine yükselmiş dağlar geçtik. Çıplak ayaklı bir çocuk parmağıyla bizi zaman içerisinde işaretlerken sakallarımın hızla büyüdüğünü hissettim. Dikiz aynasından saçlarımın beyazladığını görüyordum. O takside saçlarım beyazlamaya başladığı andan itibaren bizi bu topraklar büyütüyordu. Olgunlaşmadan yenmiş acı elmalar büyütüyordu bizi. Çiçek açtığını göremeden ezilmiş tomurcuk kır çiçekleri. Sımsıkı sarılmışken avuçladığım kar tanesine, avucumda yok olan karlar büyütüyordu ve biz büyüyorduk. Biz yaz günü çam ormanında çıkmış yangın gibi büyüyorduk. O yangından kaçışan kuşların çığlıkları yamaçtan yamaca yankılanıyor, yankılandıkça da azalacağına artıyor, biz de o çığlıkları duydukça büyüyorduk. Kendi yangınımızı söndürmek isteyen bir sel gibi de çoğalıyorduk bazen de. Açık denizlere ulaşmak istercesine coştukça coşuyorduk da denize ulaşmadan, içinde kurbağaların vırakladığı bir dere oluyorduk sonunda. O güne kadar geçen hayatlarımız, ayak bileklerimiz geçmeyen o derenin kenarlarında, kurbağa kovalayan çocuk sevinçleriymiş oysa orada anladık.

Çantalarımızda özenle yıkanıp ütülenmiş elbiselerimiz bir silgi gibi kokuyordu. Annelerimizin elleri vardı o kokularda, babalarımızın çantanın fermuarıyla birlikte kapanan gözleri. Küçük bir parfüm şişesinde çok uzaklarda bıraktığımız sevgililerimiz. Dost sohbetlerinde kül tablasını dolduran izmaritler de kokuyordu o zamanlar. Bütün bunlar yanık bir tandır kokusuna karışmış keçi kokularını duyumsamadan önceydi. Biz de o kokulara büründük sonra. Bir tandır ekmeğinin yanık taraflarıydık her zaman. Bir çocuk tarafından koparılp Gürzo'nun önüne atılan...

Ben ise o kokuların arasında belki de ekmeğin yanık tarafı olmamak için, kapını önüne diktiğim o erik ağacının dallarına yapraklar bağlamaya başladım, dalları dört mevsim yeşil tutmak için. Tabii her sonbaharda dökülen yaprakların yeri her zaman kendisiyle dolmuyordu. Kimi dallarında kavak, kimisinde çınar oluyordu. Birkaç ay sonra kış bastırıp da asacak yaprak bulamadığım zaman da tanıdık mevsimlerden çantalar dolusu taşıdığım çam, sedir gibi iğne yapraklı ağaçların yapraklarıyla doluyordu erik ağacının dalları. Aslında ben iğne yapraklı olmasını istiyordum her zaman. Onların elime batıp canımı yakması hoşuma gidiyordu. Yaşamaktan başka bir şeylerin de canımı acıttığını görmek hayata tutunmamı sağlıyordu. Asıl önemli olan ağacı dört mevsim yeşil tutmaktı. Belki de kendi mevsimimi unutmamak için yapıyordum bunu. Bahar gelip de erik ağacı çiçeklenene kadar bu şekilde doluyordu dalları. Bir dilek ağacı gibi görülüyordu uzaktan. Dallarına bahar tutturulmuş bir dilek ağacı. Sahi senin mevsimin hangisi idi Gürzo? Hadi orada öylesine durmayı bırak da sınıfta asılı duran mevsim şeridine koş. Bir mevsim seç kendin için. Karda kızak yapan çocukların olduğu mevsimi mi seçersin, plajda güneşlenen çocukları mı? Ağaçtan düşen yaprakları toplayan bıyıklı adamı seç; kelebeklerin uçtuğu, ağaçların tomurcuklandığı resmi ya da. Seç Gürzo. Her mevsimden kendine ait bir kare seç ki onları ağaca tutturalım. Yapmadı ama Gürzo. Resim defterini düşüren

çocuğun defterini ağzına alıp öylesine uzaklaştı yanımdan. Belki de kendi mevsiminin resmini yapmaya gitmişti. Sen kaç mevsim yaşarsın Gürzo?

Günler ilerledikçe dilek ağacından çok başka bir şekil aldı benim gözümde o erik ağacı. Sağda solda bulduğum boş kâğıtların üzerlerine karaladığım tümceleri gömüyordum köklerine beslensin diye. Sadece suyun, toprağın ve güneş ışığının büyütmesini istemiyordum da yazdığım tümcelerin de birer gübre olup köküne karışmasını istiyordum. Belki köklerindeki damarlar o kâğıtlardan beslenecek, oradan gövdesine, dallarına ve belki de meyvesine kadar ulaşacaktı yazdıklarım. Meyveleri yiyecek olan her kim olacaksa yazılanları duyumsayacaktı. Ağacın meyvesinin hiçbir zaman olgunlaşmadığını düşüneceklerdi fakat meyvenin acısının köklerinde gizlendiğini kimseler göremeyecekti.

“ *annem her zaman bisküvinin ucunu ısırtıp verirdi küçükken, bundandır karnımın hiçbir zaman doymaması*” tümcesini gömdüm ilk önce. Yıllar sonraya yazılan bir mektup olacaktı ya da kendime bulduğum bir tür çocukluk sevinci yazdıklarım. Belki de vazgeçmeliydim bu oyundan. Bırakayım da tümceler içimi çürütsün, masum bir erik ağacını değil. Elimle toprağı tekrar eşelemeye başladığımda arkamda Gürzo’yu gördüm. Ağzında bir kâğıt, bana doğru uzatıyordu. Ben kâğıdı alıp okumaya başlarken ön ayaklarıyla toprağı kazmaya başladı Gürzo. Elimdeki kâğıdı kazdığı çukura koyup kapattım. O günden sonra da iki sırdaş olduk Gürzo ile.

Aradan çok uzun yıllar geçti o çukuru kapatalı. Herkes kendisine bir mevsim arada durdu. Kış titretti, ilkbahar alerji yaptı, yaz terletti, sonbahar...? Erik ağacının yaprakları sarardı mı Gürzo? Oooo Gürzo neler yapıyorsun şimdi? Yeni bir arkadaş buldun mu kendine? Hatırlıyor musun beni? Hadi evet dercesine hafifçe kapat gözlerini. Yoksa tamamen mi kapandı gözlerin?

Ben tam da o köydeki anılarla tekrar yaşamaya başlamışken telefonumda Nevzat’ın adını gördüm. Hey gidi Nevzat iki üç aya bir arar. Aradan sekiz yıl geçmesine rağmen unutmaz bir türlü. “nassın hoca” diye başladı cümleye. Sonrada anlattı. Lojman yapacaklarmış, kesmişler o erik ağacını. Temelleri atılmış. Kepçeler gelmeden sanki lastik seslerini duyumsayıp da koşmuş Gürzo ağacın yanına. Herkese çişini yapacağı izlenimini verip kazmış diplerini. Bir süre kimseler görememiş onu sonra da çıkıp gelmiş de sökülün ağacın orada öylesine durup sanki boşuna arıyorsunuz, bulamayacaksınız dercesine kıs kıs gülmüş kepçelerin başına toplanan köylülere. Nevzat “sen anlarsın belki Gürzo’yu gülerken görmüş müydün?” Hayır dedim görmemişim. Oysa o ağacın dibine gömdüğün kâğıttan sonra gülümsemiştin bana. Sen köylülere “ben bir köpeğim” dercesine koyun sürüsünün arkasından koşup gidince açıp okumuştum kâğıdı. Teşekkürler Gürzo. Unutmadığını öğrenmek çok mutlu etti beni. Öyle yazmıyor muydu zaten ağacın dibine gömdüğün kâğıtta: “*güneşe sırtımı dönmüşken, önüme düşen gölge kadar yakınsın bana.*” Bazen sen oldun önüme düşen gölge bazen ben. Ama bulutlu, fırtınalı zamanlarda bile kaybetmediğimiz karanlıkta bile birbirimizi görebildiğimiz birer gölge. Şimdi o erik ağacı olsa şu tümceyi de gömerdik beraber. “*güneş ikimizin sırtına farklı mevsimlerde düşse de önümde ki gölge sensin.*” Öyle değil mi Gürzo?

Hasan TOPUR